ma silmad peawad peast wälja pistetama, et ta nendega on näinud meie jure tulla; pärrast selle tullewad temma jallad alt ärra raiuda, et need temma kehha meie jure kannud; temma kõrwad peawad sullatud tinnaga täis wallatud sama, et ta nendega meie nõupiddamissed ja moed on ärra kuulnud; ja temma keel tulleb suust wälja kärristada, et ta sellega kõik on wälja räkinud, mis temma siin on kuulnud ja näinud!"

Kui need hirmsad nuhtlused ollid ette loetud, jäi se õnneto pealik, sedda kuuldes, peast nõdraks, ja ommas seggases mõistuses hakkas neid wanduma ja teutama ja lubbas, et Wenne keiser neid sellepärrast saab karristama — sest se olli temmal teada, et sedda, mis seal lubbati tehha, tõeste ka nenda saab tehtud.

Kõige selle peale kostis Kahn: „Meie kohhus on mõistetud ja se on õige! Sesinnane Wenne olli üks sallaja maakuulja, üks pion! Lass' tedda karjuda ja hulluda, mis se meile pudub, kül ta pea waikseks jääb!"

Nüüd todi teine pealik ette, selle waltsi kuld-rahha pärrast, agga se ütles: „Se rahha, mis ma hobbuste eest andsin, on se rahha, mis minno üllemad mulle krono polest annud ja kui se rahha mitte õige ei olle, kuida minno kaebaja ütleb, siis ei olle se minno sü, sest se rahha maksab kõige sure rigi sees!"

„Kas sa rägid tõt?" — küssis Kahn — pealik olli agga julge ja ütles: „Üks mees, kes mõeka kannab, sellel ei olle tarwis wallega surmast peästa!"

Siis saab sinno assi teist korda selletud, kui assi esmalt on järrele kulatud. Kui se tõssi on, et se rahha kõikis Wenne rikis maksab, siis saad, sa lahti ja sinno keiser jääb meie kohto alla!"

Nelli päwa pärrast sedda näggid Wenne soldatid emalt, et need wiis essimest kõik ollid lattide otsa aetud. — Se on: latti ots tehhakse terrawaks ja teine ots rammitakse ma sisse, et se tuggewaste püsti seisab. Õnneto innimenne pannakse terrawa otsa peale ja tõmmatakse jalust, et se latti ots kehhast läbbi ja wimaks suust wälja tulleb Nenda on selle